Ч. 128. Пятниця 21 (8) червня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Престольна промова.

При вчерашнім відкритю Ради державної відчитав Є. В. Цісар слідуючу промову:

„Поважані панове обох Палат Ради державної! На початку нової важної сесиї зібрав я вас коло Мого престола і сердечно вас витаю.

Реформа виборча, котра усуненєм всякого привилею в праві виборчім всїх горожан держави зробила повнолїтними і кождому признала рівний вплив на публичні справи, опирає ся на довірию, яке маю до державної вірности Моїх народів. Буде особливою задачию ново вибраної Палати послів оправдати то довіріє і доказати, що далеко ідуче розширенє політичних підстав правних іде рука в руку зі згуртованєм і скріпленєм політичних сил держави, бо право співправлїня накладає обовязок співодвічальности за судьбу цілости. Длятого дожидаю, що заступництво народа, яке вийшло з загального голосованя при повній сьвідомости своїх обовязків супротив держави, буде готове разом з Моїм правительством дбати о заспокоєнє жизненних потреб держави і виповнить плідну працю для добра вітчини.

Так само ожидаю, що Палата послів, для котрої високого значіня сотворено важними законними постановами нові запоруки, вірна заповітам, як доси так і на будуче полишить ся місцем зрілої розваги.

Перед усім конечна річ, аби парламентарне право ухвалюваня буджету і право контролї знов віджило та аби полагоджуванєм на час буджету дати державній господарцї правильну і згідну з конституциєю підставу. Панове будете мусїли дбати також о то, аби реґулямін Палати примінити до відносин, значно змінених від часу, коли дотеперішний реґулямін укладано. Моє правительство предложить вам внесеня, що мають на цїли погодити свободу з порядком в парляментарних нарадах, дальше приспішити хід робіт і забезпечити вашій діяльности успіхи.

Розвиненє вповні великих спосібностий моїх народів спинюють національні противности, котрі від довгого часу переповнюють публичне житє. Найсильнїйше проявляють ся они в справі язиковій, котрої оконечне упорядкованє що доси не повело ся. Мимо того австрийска рация державна не сьміє на тім спинити ся, мусить радше яко свою цїль мати на оці постійне перемінюванє сил народних на сили державні. Розвязка може найти ся виключно лише при щирій воли всїх інтересованих, аби в рамах основних законів державних і потреб держави зрозуміти ся і порозуміти, як також при взаїмних уступках, для котрих ново сотворене політичне зрівнанє прав творить користні підвалини. Така розвязка була би тим самим запорукою спокійного співдїланя сторонництв у спільних державних задачах і конечної єдности державних цїлий адміністрацийних. Єсть моїм горячим бажанєм, аби в своїм часї полишити Моїм народам яко дорогоцїнну спадщину забезпечене єствованя їх народного добра а тим запоручити загалови національний спокій, котрий був би спільною власностию всїх приятелїв вітчини.

Мому правительству поклав я то за обовязок, аби всї свої сили в тім напрямі напружив, і обертаю ся до всїх тих, котрим їх народність і добро держави суть рівно дорогі, з просьбою, аби з цїлим пожертвованєм співдїлали в осягненю тої цїли.

Було би великим зиском для держави, коли би удало ся до дїла зміни конституциї, переведеного так успішно в послїдній сесиї ради державної, додати рівної ваги дїло на поли адміністрациї. Моє правительство предложить Панам в тій цїли внесеня, які мають на оці реформу орґанізациї політичних властий утворенєм властий окружних, підлягаючих краєвим властям політичним. Та реформа має сотворити лїпші адміністрацийні основи політичного заряду, а скороченєм дороги інстанций умож-

2)

ХУНХУЗИ.

(З манджурских оповідань — І. Митропольского).

(Дальше).

Лікар усів на лавку, як вчера, обнявши колїна руками і глядів на салдата. — Що значить для него житє; — думав — веґітацийне право, право їдженя та спаня... Він боїть ся смерти лише тодї, коли бачить єї перед собою, коли она неминуча, і умирає, не могучи собі уявити, що з ним стало ся. Але ми, з нашими зіпсутими нервами, з балястом знаня, ми чуємо смерть з далека, коли она ще нам не грозить і нас прошибає холодом єї єствованє, єї присутність десь в просторі, можливість небезпеки, яка прийде звідкись ненадійно...

— Як тебе зовуть? — спитав лікар салдата.

— Лаврентієв... Іван Лаврентієв, ваше високоблагородіє. Я з Костроми — додав він.

— Ну, отже, Лаврентієв, принеси менї чаю — сказав лікар. Єму було байдужно, про що говорять, він хотів лише дізнати ся щось близше про хунхузів. — Тут не нападають? — спитав.

— Маркитана убили, двайцять верст звідси, Грека, і на ліверанта стріляли по дорозї. Більше я не чув. Ліверант, казали они, забрав Хінцям худобу задармо...

— Отже нападали — міркував лікар. — А тут у вас засуджують хунхузів на смерть? — спитав.

— Хінцям відрубують голови і нїхто не знає, чи се хунхузи, чи нї. Чотирох висить ще нинї, коли іти селом...

— Значить, тут є хунхузи, се річ певна — думав лікар, придивляючись кошикови, що хитав ся під стелию. — Пощо єго тут повісили? Навкруги хунхузи і я попадусь їм може в руки, бо маю три дни їхати возом до проклятого шпиталю.

Єго обхопила безмежна досада супроти команди, що єго перенесла. І він уявляв собі, як єго поволїчуть в гори на шнурку, насилєнім крізь дїрки від носа і як єго будуть мучити. А дїти в далекій Москві будуть в тім часї говорити до матери: Як скінчить ся війна, прийде тато! І рітмайстер від жандармериї буде в гостях у єго жінки; она буде весела і відповість: так, так, дорогенькі...

І чувство якось жаху, безрадности, болю і страшної муки наповнило єго душу і він хотів плакати, кричати, хотів звідси кликати, що сего нїколи не буде; що він не поверне, бо они єго не потребують.

Лаврентієв приніс вчерашний зігнений, зелений самовар і лікар з виразом терпіня на лици усів до чаю.

— Може хочете подивити ся на голови?

— Що? — здригнув ся лікар.

— Можу вас повести. Один підофіцир відфотоґрафував їх тут.

— Ах, дай менї спокій! — сказав лікар благаючи і Лаврентієв, непривичний до таких просьб, щез в однїй хвили за дверми. — Лиши мене на милість Бога! Я не піду до нїяких голов, нїяких!

Однак коли випив дві склянки мутного, горячого чаю, надягнув блюзу і вийшов на улицю. — Піду трохи відсьвіжити ся — старав ся самого себе обманути і пішов на конець села, де, як казав салдат, повішено голови. — Се глупо, страх глупо — говорив до себе, а проте ішов дальше і за кождим кроком кров у єго висках била сильнїйше. Побачив здалека дерево. Немов оксамітом вкривала молода зелень єго галузє і дерево піднимало радістно свою широку корону до ясного весняного неба. А під єго веселими гилями баламкались чотири темні, округлі предмети...

Лікар підніс голову аж тодї, коли почув над собою шум листя і рівночасно занесло погану вонию трупа. Привязані волосєм до галузи чотири голови гойдались легко у воздусї. Лиця чорні як земля, остро зарисовані носи почали гнити, очи замкнені, білі зуби затиснені. Він бачив богато трупів, працював над ними і нїколи не відчував чогось при тім. Однак тоті сїрі лиця глядїли на него похмуро, якось таємничо, з загадочною мовчаливостию сфінкса, з неясною загадкою смерти і з виразом многотисячної незрозумілої культури чужого єму краю. Щось немов грозило з тих загадочних, спокійних, мертвих лиць...

— Хунхузи — подумав лікар і здригнув ся. — Жорстокість за жорстокість... око за око, зуб за зуб. І коли они протягнуть менї шнурок крізь ніс та уведуть в гори, будуть зовсїм в праві... Але чому я маю стати жертвою чужих гріхів, чужої жорстокости, коли я протестую против неї з цїлої души, коли мене Хіни зовсїм не обходять?...

ливити приспішене адміністрацийного поступованя і примінене его до збільшених вимогів, ставлених державній адміністрацийній машині. Поділ на округи наближить адміністрацию до інтересів населеня, а така тіснійша сполука зможе улекшити загальне зрозуміне того, що можливе і що дасть ся осягнути в публичнім житю.

Разом зі суспільним переобразованем іде нове уложене господарских основ держави. Коли для Мене в моїй власній молодости було суджено довершити остаточного увільненя селяньства від ґрунтових тягарів, коли від того часу свобода заробкованя горожан вповні зістала сотворена, то мушу надіяти ся, що тепер удасть ся справу державного обезпеченя усовершити сотворенем обезпеченя на старість і на случай неспосібности до праці і тим способом для широких кругів заробкуючих членів суспільности довершити діла гуманности і суспільної справедливости.

Дотичні предложеня, як також предложеня в справі реформи відповідаючій духови часу, обезпеченя робітників взагалі, що буде розширене також і на моряків, будуть вам представлені.

Не менше і на поли охорони робітників по мисли вислідів берненьскої конференциї з р. 1906 суть конечні законні зарядженя що до нічної праці женщин в підприємствах промислових і в гірництві.

Разом з печаливостию социяльно-політичною мусить поступати добре обдумана і енерґічна політика продукциї, котра лучила би всї в населеню живучі сили господарскі до гармонійного розвитку і зробила можливим повне користане зі здобутків технїчного поступу.

Переговори в справі заключеня нових торговельних договорів мають на цїли розширене нашої заграничної торговлї. Рівночасно вивіз наших товарів має зазнавати постійної державної помочи.

Збільшаючому ся значіню телеґрафів і телефонів, яке вимагає дальшого розвитку телеґрафічної і телефонїчної сїти, Моє правительство вдоволить предложенями на поли законодавства і сильним підпиранем тої справи на поли адміністрациї.

Здоровий розвиток суспільних відносин вимагає удержаня здорового середного промислового стану. Дбане о его поводжене виявить ся в постійнім уліпшуваню промисливого законодавства, в дальшім розвитку справи підпираня промислу, а особливо в наперед обдуманім піднесеню фахових спосібностий.

Вкінци продукция і праця середного стану найде скріплене, в наслідок утвореня „Центральної каси стоваришень“ дорогою поправи кредитових відносин.

Признаючи велике значіне рільництва для загального добра, Моє правительство буде собі уважати за обовязок предложити Панам внесеня, що мають на цїли скріплене населеня сидячого на ріли, працюючого в так важній галузи народного господарства. Передусїм займе ся оно справою управильненя рільничого кредиту личного і реального, аби в міру можности зменшити тягар відсоток, який двигають рільничі посїлости і здержати їх дальше задовжуване.

Позаяк плекане худоби може дати при рациональнїм стараню о много більший зиск як доси, проте правительство наміряє завести орґанізацийні зарядженя в цїли побільшеня стану худоби і більше сильного підпираня плеканя коний із сторони держави.

Важна справа суспільно-політична мусить бути розвязана на поли гірництва. Намірена есть реформа обезпеченя гірників, як також відповідна реформа законодавства гірничого, примінена до потреб часу і новочасних здобутків наукових. Особливо займе Моє правительство раду державну справою, чи держава згідно зі ставляними до неї яко до підприємця жаданями має в більшій мірі брати участь в добуваню вугля, аби бодай що до потреб власних підприємств забезпечити ся на всякі случаї.

При збільшаючім ся значіню средств руху для господарского житя вимагає особливої уваги зі сторони правительства зелїзниця. Для того одною з найважнійших задач Мого правительства буде вести дальше акцию удержавнюваня приватних зелїзниць, важних зі становища комунїкацийної полїтики і в той спосіб побільшити господарскі сили держави, набуваючи ті нові средства власти.

Аби тревало вдоволити потребам збільшаючого ся успішно руху єствуючих зелїзниць державних, потрібні суть численні доповненя і уліпшеня. Достарчене средств на ті в великій мірі продуктивні видатки, як також на будову зелїзниць низшого ряду і на дальший розвиток законних підстав льокальних зелїзниць буде предметом заходів Мого правительства.

(Конець буде).

I знову виринула перед ним загадка жорстокої суперечности. І голови гойдались легко, немов глубоко задумані. Лїкар глянув на них ще раз, відвернув ся і пішов тихо на стацию. І кождий, хто був би з ним стрінув ся, сказав би без сумнїву, що то іде хорий чоловік. Він ішов і бурмотїв і вимахував дивно руками, неначеб хотїв прогнати якісь явища, що плентались на дорозї. І коли прийшов на стацию та положив ся на лавку, сказав до Лаврентієва:

— Так дальше годї... Жите людскости мусить бути инакше!

Лаврентієв его не розумів, але сказав: „Слухаю“ і почав обережно гонити шваби.

III.

Минуло кілька днів, але лїкар не покинув етапної стациї. Він чув, що ему нестає сили переступити границю, де висїли відрубані голови. Там за тою границею піднималась густа, кровава мрака, в котрій уносив ся також страх перед таємними хунхузами. Се не була зовсїм боязливість, але лїкар не відносив ся до того почуваня з байдужностию салдата; для него був се лише патольоґічний стан, умова недуга і він пізнав, що він недужий.

Командант не напирав на него, він уважав се отягане навіть добрим. — Тепер ліпше не їхати — сказав до него таємничо. — Саме тепер пора хунхузів. Заждіть лише, тепер зачнуть ся на них лови. Побачите також, як будемо їх тратити... Шасть! — і по нїм, шасть! — і по нїм... Як головки капусти будемо відтинати...

— Шасть! — і по нїм... — повторив лїкар механїчно.

— А щоби там задля вас не непокоїли ся, напишіть, що ви хорі. Мельдунок вишлемо вояком.

— Як, він поїде сам? — спитав лїкар наляканий.

— Може маю дати ему супровід? Се немислиме!

— А як він попадесь в руки хунхузам?

— Ну, сего не буде! Вояки вміють зручно пересмикнути ся. А впрочім у них нема зовсїм... страху... ну, як би се сказати?

— Причутя страху?

— Так, так, власне того причутя страху. Вояки їдуть верхом знаменито. Приладїть мельдунок. Впрочім я звелю написати писареви. А тепер ходїм, заллємо трохи червака.

Лїкар підвів ся потяжко і пішов як загіпнотизований за командантом і кождого разу здержувало его щось сказати, що він не пе. Мельдунок був готов і лїкар бачив, як малий вояк, що служив ледви кілька місяців, одїтий в плащ, що творив на плечах горб, в червонавих, твердих чоботах, досїв коня, перевісивши карабін через плечі. Коник був також малий, худий, волохатий а їдучи махав головою та шиєю.

І лїкареви стало ясно, що той вояк виїзджає, щоби жертвуватись для него, і его обняло болюче почуване встиду, але неставало ему рішучости, щоби вояка здержати і самому їхати.

— Ну, що, він поїде? — спитав Лаврентієва.

— Слухаю! — відповів той здивований. Він не міг зрозуміти, як відкомандований вояк не мав би виконати приказу. — Він знає дорогу — додав переконуючо.

— А не нападуть на него хунхузи?

— Звідки?

— Якто звідки? Хиба тут нема хунхузів? Прецї они є!

— Можливо, але на наших людий ще нїколи не напали...

— Не мають причутя страху! — подумав лїкар. І ему зробилось сумно та прикро задля того молодого чоловіка, що почвалав на волохатім конику небезпечною дорогою, з его мельдунком, застромленим за шапку, не думаючи зовсїм про хунхузів. — А коли він не поверне? — погадав лїкар і здриґнув ся. — Що тодї?

І се „тодї“ являлось ему таким страшним, що він схопив ся з лавки і почав ходити по хатї гет і назад. Того вечера був він особливо зденервований; оба випили фляшку горівки і розпочинали другу. І знову сиділи на лавцї коло ліжка і дивили ся собі в лице. І лїкар уявляв собі з трудом та мукою, хто з них божевільний: він, чи командант, чи оба разом.

А командант говорив шептом, розкриваючи широко очи:

— Хунхузи... Нї, се не лиш розбишаки, котрі нападають і котрих ловить ся та вішаєть ся. Се справдїшна сила, таємнича сила. Се цїлї Хіни, що лишили ся за нами. І сеї таємничої сили боять ся всї, боять ся ґенерали... Ми зайшли далеко в чужий край і стрітились з могучим ворогом... А за нами лишились тисячі верст і ся таємнича сила... І она страшна...

— Так, таємнича сила — повторив лїкар і в его уяві виринули виразно чотири голови з землисто-сїрими лицями, на котрих заціпенїв загадочний вираз сфінкса... І потім заметушилось та помішалось все; его окружила густа мрака.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 20-го червня 1907.

— **Іменованя.** Ґенерал-майор Едвард Зайдль, командант 11. бриґади кавалериї іменований командантом дивізиї кавалериї в Ярославі; ґенерал-майор Кароль Терштияньски, командант 8 бриґади кавалериї, іменований командантом дивізиї кавалериї у Львові; командант полку драґонів ч. 15. полковник Еміль Фіґлер, іменований командантом 11. бриґади кавалериї, а командант 5. полку гузарів, полковник Ігнатий Корда іменований командантом 8 бриґади кавалериї. — П. Мінїстер торговлї заіменував надконтрольорами почтових контрольорів: Тад. Григоровича, Омеляна Яворского і Антонїя Бездека у Львові.

— **Введене нового президента міста Львова** п. Станислава Цюхціньского в его чин відбуло ся передвчера в полудне на окремім засїданю ради міскої при участи п. Віцепрезидента Намістництва ґр. Володим. Лося, котрий в заступстві Є. Е. п. Намістника відобрав від п. Цюхціньского присягу. В тім торжественнім акті взяли участь всї радні міскі і зібрана на ґалериях численна публика.

— **Нова льокальна зелїзниця.** Мінїстерство зелїзниць удїлило дрови Нат. Зайнфельдови, емерит. заступникови дирекциї зелїзниць державних на один рік позволеня до пiднятя технїчних робіт передвступних для льокальної зелїзницї від зелїзничої стациї в Коломиї до Косова.

— **Шеф секциї** в мінїстерстві рільництва, п. Вяч. Залеский, перебуває у Львові в переїздї з інспекциї стаднини в Радівцях на Буковинї з поворотом до Відня.

— **Дрібні вісти.** Лев Дорнберґ, тапіцер, замешкалий при ул. Панськiй у Львові, донїс вчера поліциї, що его брат Филип, ученик IV. кляси VI. ґімназиї, вийшовши ще перед трема тиждями з дому, доси не вернув і щез без вісти. Хлопець має 16 літ, єсть низького росту, чорнявий і був одїтий в цивільне, темне одїнє і мисливский, мягкий капелюх. — На зелїзничім двірци в Кракові арештовано оногди еміґрацийного аґента 45-лїтного Ом. Сука. Сук вів чотирох еміґрантів, від котрих взяв загалом 160 корон. Арештованого відставлено до краківского суду карного. — Ґр. Фрідр. Скарбек, куратор фундациї скарбківскої, виїхав на 2-місячну відпустку. Заступництво обняв п. Бол. Левицкий, член адміністрацийної ради фундациї. — Виреосьв. архиепископ др. Більчевский виїхав на Буковину і прибув до Черновець дня 15 с. м. на візитацию деканатів черновецкого і сучавского.

— **До всеї рускої патриотичної інтеліґенциї духовної і сьвітскої** апелює отсим Видїл рускої реміснйчої і промислової бурси у Львові, щоби она підперла грошевими датками змаганя сеї інституциї. Мимо апелю до руских представителїв, засїдаючих в Радах повітових всхідної части краю, мимо численних відозв до всеї рускої суспільности і руских товариств економічних і кредитових, всякого рода жертви вже від довшого часу на річ бурси перестали цїлковито впливати, так, що нинї приходить ся хиба майже пів сотки бідної дїтвори, котра образує ся в вибраних заводах — розігнати! Земляки, памятайте, що пів сотки бідних хлопців, майже виключно самих сиріт, чекає на Вашу поміч! Поможіть нам хотьби найменшими лептами, поможіть тим бідакам хлопцям, що їх тепер маємо, покінчити вибрані ними заводи. Всякі жертви просить ся слати на руки голови товариства п. Івана Бачиньского. касиера „Днїстра" у Львові, ул. Руска ч. 20.

— **До Бубнища!** Прогулькова комісия львівского „Сокола" уряджує одноденну прогульку до бубниских скал коло Болехова в недїлю дня 23 с. м. Виїзд зі Львова о 7·30 рано до стациї Синевідско вижне, звідки до Бубнища 11 клм. дороги. Приїзд зі Синевідска до Львова о 10·50 в ночи того самого дня. В прогульцї можуть брати участь члени і нечлени „Соколів" як мужчини так женщини, о скільно почувають ся на силах зробити три милї дороги пішотою в протягу обчисленних на похід $6^1/_2$ годин часу. Прогулькова карта їзди до Синевідска (з датою до Скольного) і з поворотом до Львова коштує разом 3 К 40 с. Харч на цїлий день треба взяти з собою. Близших поясненъ що до їзди удїлює львівский „Сокіл" в урядових годинах (від 6—8) вечером і „Сокіл" в Стрию. В разї дощу в стрийских горах прогулька не відбуде ся, про що можна буде довідати ся в недїлю рано на головнім двірци у Львові. Участь в прогульцї для членів „Соколів" безплатна, нечлени вложать по 20 сот. в користь львівского „Сокола".

— **Ювилейні торжества руского тов. педаґоґічного.** З нагоди своїх ювілейних зборів устроює руске товариство педаґоґічне дня 29 с. м. о годинї 7-ій вечером в салї „Народного Дому" концерт, в якім возьмуть участь учениці і ученики львівских інститутів товариства. Єго цїлию єсть показати наглядно, що товариство попри шкільні науки плекає в своїх інститутах також і народну музику. Концерт сей будить велике заінтересоване, а то тим більше, що возьме в нїм участь пять ріжних хорів, з котрих хор бурси єсть найлїпшим. Хто хотїв би взяти участь в сїм торжестві много-заслуженого нашого товариства, най заздалегідь постарає ся о білет в канцеляриї товариства, ул. Сикстуска ч. 47. Близші подробицї оголосить ся в часописях і афішами.

— **Вписи до I. кл. ц. к. ґімназиї в Бродах** відбудуть ся 6 і 7 липня; іспити вступні дня 8. липня. Перша кляса буде вже з днем 1. вересня польска, тому й іспити будуть відбувати ся в язицї польскім. Всяких інформаций радо удїлить о. С. Глїбовицкий, катихит ґімназиї в Бродах.

— **Розбишаки.** З Городка пишуть: Від двох тиждів бушує в нашім місті шайка розбишаків, котра почала напад на доми, що стоять поодиноко на передмістях. Перед тижднем під погрозою револьверів забрали гроші від коршмаря Ганзля на черляньскім передмістю, а оногди о 12 годинї в ночи напали на дім арендатора рогачки Ротмана при янівскій дорозї Застукали до дверий, а коли Ротман приступив до вікна, аби побачити, хто добуває ся, один з напастників вистрілив з револьвера і положив єго на місци трупом. Відтак вибили они вікно, влїзли до комнати, грозячи дальше револьверами жінцї убитого, велїли віддати собі цїлу готівку, котра виносила ледве 6 корон і не переслїдувані нїким відійшли.

— **Жертва американьского поєдинку.** Недавно застрілив ся в місті Годмезевашаргелї на Угорщинї купець Самуїл Цайслер, полишивши лист, в котрім оповідає, що упав жертвою американьского поєдинку. Цайслер, яко резервовий підофіцир відбував в р. 1881 войскові вправи і мав з товаришем Гейзою Найштадлєр-Уйлятім, котрий також яко підофіцир відбував вправи, якийсь спір, закінчений американьским поєдинком. Цайслер, витягнувши чорну кульку, мав собі до пятьох лїт відобрати житє. По двох лїтах довідав ся, що Уйляті помер в Америцї. Цайслер гадав, що тепер вже вільний від доверщеня самоубийства. Оженив ся і яко самостійний купець доробив ся маєтку. Прибувши до Будапешту, стрітив на улици Уйлятіого по 26 лїтах. Уйлєті приступив до Цайслера і крикнув: „То ти жиєш? Так додержуєш слова? Тьфу!" Цайслер для оминеня збіговища попросив Уйлятіого, аби порозуміли ся в каварни. Коли засїли при столику, Цайслер благав Уйлятіого о звільнене від услівя самоубийства, жертвував навіть противникови цїлий свій маєток, але Уйлєті відповів: „Не потребую твоїх гроший, я богатий. Хочу твого житя!" Цайслер прибувши до дому, відобрав собі житє. Суд на підставі того листу зарядив слїдство і сконстатував, що Уйляті пропав без вісти.

— **Любовна траґедия.** З Тішина на Шлезку доносять: 18-лїтна дочка реставратора зелїзничого в Фрайвальдї, Олена Фізура і о два лїта старший від неї зелїзничий кондуктор Рудольф Годер з Оломунца, відобрали собі оногди житє револьверовими вистрілами. Причиною була нещаслива любов, котрої не хотїли увзглядити родичі дївчини і противили ся єї подружу з Годером. Обоє залюблеві померли з ран від вистрілів.

— **Загадочні трупи.** З Перемишля доносять: В часї буреня каменицї при ул. Францішканьскій наткнули ся оногди робітники на два кістяки: одної женщини, помершої в вісї около трийцятьох лїт і хлопця, котрий в хвили смерти міг мати кільканайцять лїт. На місце прибула судово-лїкарска комісия, котра рішила, що ті трупи лежали в пивници яких кільканайцять лїт.

† **Помер** о. Лев Фацалович, парох в Ляховичах зарічних, журавеньского деканата, в 78-ім роцї житя, а 51-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 20 червня. На нинїшнім засїданю палати послів відчитано зголошені доси протести против виборів поодиноких послів. З Галичини зголошено доси 41 протестів. Палата подїлила ся на секциї для верифікациї виборів. Позаяк реченець до вношеня протестів виборчих минає в суботу, назначив президент Функе слїдуюче засїданє на второк 25 с. м. з дневним порядком: 1) Верифікация розслїджених виборів; 2) вибір президента палати, обох віцепрезидентів, 12 секретарів і 2 господарів палати.

Відень 20 червня. Як зачувати, нїмецка партия поступова ухвалила значною більшостию голосів прилучити ся до народно-нїмецкого союза.

Відень 20 червня. Аґрарцї чеські, Русини, Словінцї і инші парляментарні клюби відбули вчера наради в справі вибору президента палати.

Будапешт 20 червня. На вчерашнім засїданю угорского сойму прийшло до дуже бурливих подій, позаяк президент відбирав кілька разів голос хорватским послам, доказуючи, що они не держать ся предмету. Серед великого крику мадярских послів закрито засїданє. — Комісия посольскої ненарушимости ухвалила поставити в палатї на внесенє, аби хорватского посла Порочняка виключити на 30 днів з палати за те, що той посол сказав, що не розуміє мадярского язика.

Париж 20 червня. З кількох міст доносять о висиланю войск на Полудне Франциї.

Петербург 20 червня. Арештованя тревають без перерви дальше. Вчера арештовано в Петербурзї около 500 осіб, між ними і бувшого президента думи Берозіна; однако по переслуханю випущено єго.

Нарбон 20 червня. Арештовано бурмістра Ферроля і під сильною ескортою відведено до Монпелїє. Войско обсадило цїле місто.

Нарбон 20 червня. Від хвилї арештованя Ферроля несупокій в місті збільшив ся. 10.000 войска обсадило місто. Склепи а навіть банки позамикані.

Нарбон 20 червня. Манїфестанти, переважно селяни хотїли при помочи нафти підложити огонь в префектурі. Войско відперло манїфестантів. Упали вистріли, 1 жандарм ранений.

Монпелїє 20 червня. Вчера вечером були тут великі демонстрациї. Войско ужило оружия. В місті великий несупокій. Між вояками єсть кількох ранених.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).